

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbz. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

UIT DE LEVENSRONN.

VOORBIJGAANDE INDRUKKEN.

Wat zal Ik u doen, o Efraïm! wat zal Ik u doen, o Juda! dewijl uwe weldadigheid is als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw die henegaat.

Hosea 6 : 4.

Hoeveel goede voornemens hebben we in ons leven niet reeds gehad.

Wij zullen onzen toorn overwinnen, vriendelijk zijn, niet meer zoo zelfzuchtig alleen maar ons eigen geluk zoeken. Wij zullen, ja, wij zullen ons bekeeren, God dienen, Hem liefhebben met heel ons hart.

En straks bleek het, dat al die goede voornemens weer verdwenen waren als een morgenwolk, als een vroegkomende dauw, die henegaat. Het was ons niet waarachtig ernst met die goede voornemens, we maakten niet waarachtig ernst met onze bekeering.

Zoo was het met Israël. Ver was Israël van God afgeweken; gruwelijke zonden werden gedaan; voor de afgoden boog men zich neder.

God de Heere zond profeten tot het afkeerige volk; de stem van Gods boetgezanten klonk ernstig en dringend, maar Israël hoorde niet; zonk nog dieper weg in zonde en schuld.

Dan kwamen de oordeelen Gods, door de profeten aangekondigd, over het schuldige Israël.

En dan kwamen ook wel vaak de goede voornemens. Zeker, het moest anders worden. God moest weer gediend, de afgoden konden immers niet helpen.

En dan werden er ook wel weer offers gebracht, werd de tempeldienst niet langer verwaarloosd, kwam er voor een tijd een einde aan de vreeselijke uitspattingen. Ja, dan hield Israël zich, of God de Heere door het brengen van offers ware om te koopen.

Maar het was geen ernst!

Als straks de hand des Heeren niet meer zóó zwaar

drukte, als er verademing kwam, boog het volk zich voor de afgoden, werd de zonde weer gediend, was alles als van ouds. Hoor, hoe de profeet klaagt!

Het is, als we 't zoo eens mogen zeggen, of God moedeloos wordt. Alles heeft Hij aan dat wederspannige volk gedaan; alle middelen zijn aangewend. Wat blijft er nu nog te doen overig?

„Wat zal Ik u doen, o Efraïm! wat zal Ik u doen, o Juda!”

Niets heeft baat gebracht. Ja, een bekeering voor den schijn: een brengen van offer; een weldadigheid, die is als een morgenwolk, als een vroegkomende dauw.

Straks is die morgenwolk in de groote hemelruimte vervluchtigd; ze is er niet meer. Straks is de dauw van de bladeren verdwenen, er is niets meer van over.

Zóó gaat het, met de goede voornemens; zóó gaat het vaak, ook met onze goede voornemens.

Hoe komt dat toch? We meenden het toch waarlijk zoo goed. We wilden toch zóó ons best doen. We zouden zóó ernstig tegen onze zonden strijden. Straks, als we dan toch weer de zonde, die bij ons aanklopte, binnenlieten, klagen we moedeloos: „Al mijn goede voornemens baten mij niet.”

Maar dacht ge, dat Israël het óók niet goed heeft gemeend? Waant ge, dat er voor Efraïm en Juda niets toe noodig was, offers te brengen? Weet ge, wat het is? 't Volk Israëls meende, dat het brengen van die offers op-zich-zelf voldoende was. Zie, het toonde den Heere, dat het er wel iets voor over had, om uit de benauwdheid te komen.

Een morgenwolk! Een vroegkomende dauw! 't Komt er maar op aan, waarom en hoe wij onze offers brengen, waarom en hoe wij onze goede voornemens opvatten. 't Komt aan op de gesteldheid des harten!

„O, dat is verschrikkelijk: 'k ben driftig geweest, al weer driftig geweest, neen, dat gaat niet goed met mij, 't moet anders worden.”

Maar is die drift u zonde geworden voor God? Voelt ge u schuldig tegen Hem?

„O, mijn leven is zoo verkeerd. Zoo gaat het niet goed. Voortaan wil ik goed zijn.”

Ja? Waarom? Omdat God het zoo wil?

Hoe goed gemeend die goede voornemens ook mogen zijn, hoe diep wij ook soms onder den indruk mogen komen van onze verkeerdheid, toch ontbreekt waarachtige ernst ons, als onze verkeerdheid, onze verdorvenheid, ons niet uitdrijft tot den Heere onzen God.

Als God ons onze zonde en schuld doet zien, ons aan ons-zelf ontdekt, wordt het wel anders. Dan zien we, dat we ons-zelf niet helpen kunnen, dat onze goede voornemens zijn als een morgenwolk en als een vroegkomende dauw en dan vluchten wij in de benauwdheid onzer ziel tot God-zelf.

Dan wordt het: Heere, help Gij mij. Dan zucht ons hart: Heere, bekeer Gij mij.

Dan leeren wij, dat onze bekeering een genadewerk Gods is, een werk, dat Hij in ons volbrengen moet.

En dan vatten wij ook het voornemen op, om in *Zijn* kracht tegen alle zonde en verkeerdheid te strijden.

Ja, dan eerst wordt het ons waarachtig ernst.

Wij zullen het dan niet meer doen, maar *Hij* moet het doen.

En dan klinkt het ook in ons hart: „Komt en laat ons wederkeeren tot den Heere, want Hij heeft verscheurd en Hij zal ons genezen, Hij heeft geslagen en Hij zal ons verbinden.”

Voorbijgaande indrukken baten niet; goede voornemens kunnen ons, als wij in eigen kracht staan, geen redding brengen.

Daar zijn bekeeringen, die voorbijgaan als een morgenwolk, als een vroegkomende dauw, maar 't wederkeeren tot den Heere werkt in ons een onberouwelijke bekeering tot zaligheid. K.

VAN Velerlei Verwachtingen.

I.

Een versje neurieënd kwam Hannie Veltman de breede trap af, dien eersten morgen, dat ze voorgoed thuis was.

't Gaf je zoo'n prettig gevoel, vrij te zijn; niet meer te moeten denken aan lessen en aan rapportcijfers.

't Was wel leuk geweest op kostschool, anders; ze hadden er heel wat schik gehad onder mekaar, al was de directrice nog zoo streng. En 't leeren was eigenlijk zoo erg vervelend ook niet geweest, een bijzonder saai vak dan uitgesloten. Maar van 't stukje leven, dat nu komen ging, verwachtte ze toch nog veel meer moois en veel meer heerlijks.

Ineens hield ze midden in een versregel stil.

Door de openstaande eetkamerdeur kwam Loesjes kinderstemmetje, hoog en een beetje zangerig, zooals de jongste praatte als ze erg lief deed.

Zouden ze er allemaal al zijn?

En Hannie had zich nogal voorgenomen, vroeg beneden te komen, dadelijk den eersten morgen, en moeder te helpen met de ontbijttafel.

Een beetje voorzichtig duwde ze de deur verder open.

Ja hoor, er ontbrak geen een.

Gelukkig sneed moeder nog brood.

Te laat was ze dus nog niet.

„Gunst, ben jullie d'r allemaal al?” vroeg ze na de morgenkus aan vader en moeder.

„Gunst, Hannie, ben jij d'r ook al?” vroeg vader terug, een beetje plagerig.

„Hè nee, pa, ik wou echt vroeg wezen. 'k Had Martha gevraagd me te kloppen, maar ze heeft het niet gedaan, en toen werd ik niet eerder wakker.”

„Maar kind, ik meen het heusch. 'k Had gedacht, dat je de eerste week thuis minstens tot negen uur slapen zou 's morgens.”

„Kan u begrijpen! 'k Vind het veel te heerlijk, thuis te zijn en te kunnen doen wat je wil.”

„'t Eerste deel van je redevoering neem ik als een compliment aan ons dankbaar aan”, maar wat betreft het doen en laten wat je wil, 'k vrees, dat je moeder je dat nog wel anders aan 't verstand zal brengen, meiske”, zei mijnheer gemaakt-ernstig.

„U ben nog even ondeugend als altijd, pa. 'k Zal moeder vragen, of ze me tenminste een beetje vrijen tijd wil laten, dan zal ik probeeren of ik u nog niet eens wat opknappen kan”, gaf Hannie schertsend terug.

„'k Houd me aanbevolen”, beweerde mijnheer, maar mevrouw zei: „Hannie meende het natuurlijk niet zoo letterlijk. Ze weet heel goed, dat het geluk niet bestaat in te mogen doen en laten wat je wil, is 't niet Hannie?”

Dat was weer moeders kalme manier om de dingen te zeggen, die maakte, dat je nog eens goed ging nadenken over wat je er in een overmoedige bui zoo maar uitgooide. En als je dat dan deed merkte je heel dikwijls dat je eigenlijk wat heel gek gezegd had.

Hannie kon niet laten, moeder nog even een kus te geven. 't Was toch een heerlijk idee, voortaan moedertje te mogen helpen en niet weer van huis te moeten.

„Ben u klaar met snijden? Wil ik nu de stoelen klaar zetten?” vroeg ze.

„Ja. En schenk jij dan de melk in?”

„Komen jullie ook zitten, jongens, en jij ook, Thilda?”

Even was 't een druk geschuifel van stoelen, waar tusschen moeders vermanend: „denk om de bekers! Jan, gooi de theepot niet om. Schenk je voor vader en mij nog een kopje thee in, Hannie?”

„Jij heb nou geen vakantie. Nou mag ik naast moeder blijven zitten. Moeder heeft het zelf gezegd”, kwam Loesje een beetje triomfantelijk.

Hannie begreep, dat ze Loesje daarom had hooren vleien, toen ze de trap af kwam.

„Dan kom ik aan den anderen kant van je zitten, en dan is dat voortaan mijn plaats. Hoe vin je dat?” vroeg ze.

Hiermee nam 't zes-jarig Benjaminnetje genoegen.

Even kwam er nu stilte in de eetkamer.

En als iets dat rustig en sterk maakte voor gansch den dag, die komen ging, klonk in die stilte vaders gebed.

Moeder hielp daarna Loesje, en Hannie vroeg, of zij soms Thilda's boterham snijden zou.

„Wel nee, kind, ik snijd mijn brood zelf. Al zóo lang”, kwam Thilda, een beetje beleedigd.

Tom, die langzamerhand van uit de geheimenissen der wiskunde was teruggekeerd tot het land der alle-daagsche werkelijkheid, zei plagend: „Hannie denkt natuurlijk, dat we allen op haar terugkomst hebben zitten